

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2007. jan.–febr.
XII/1. szám

Ára: 270,- Ft

Pécs, Havihegyi Boldogasszony – kegykép

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Növeld hitemet, reményemet

*Ó, hívők Atyja,
mindazok üdvössége, kik benned remélnék,
hallgasd meg alázatos szolgád imádságait,
melyeket könyörgő szívvel eléd tár.
Ó, Isten szeretett Fia,
ki méltóztattál Szűztől születni,
fogadd el szívem áldozatát,
te, ki az Atya jobbján ülsz.
Ó, Szentlélek, Lelke mindkettőnek,
te ujj az Isten jobb kezén,
látogasd meg titkon elmémet,
és töltsd be kegyelmeddel.
Ó, személyek szent Hármassága,
Egység és Istenség,
légy figyelmes imádságaimra,
és kegyes könyörgő kéréseimhez.
Növeld reményemet, ó, szent egység,
hogy téged tisztelvén, ó, istenség,
szereteted engem megerősítsen.*

*Canterbury-i Szent Anzelm (1033 v. 1034-1109)
(G.M.Oury: Szüntelenül imádkozzatok)*

Tartalomjegyzék

Aranyszájú Szent Péter beszéde vízkereszt ünnepére	1
A. Szt. Cirill: Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén	2
C. Marmion: Jézus szent gyermekése és elrejtett élete	7
Barsi Balázs: A Lélekben való élet.....	10
Szt. Gertrúd: A szentmise öt része.....	12
Az egyházatyák hite az Oltáriszentségben	13
Prohászka Ottokár: Jézus Szíve utánunk kiált.....	16
L. Szt. Teréz: Jézus a bűnöshöz is irgalmas.....	19
A számok jelentősége és jelentése a Szentírásban.....	20
Mária kegyhelyek	
Pécs – Havihegy	26
Rózsafüzér	
Szőkefalva, még egyszer	28

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára
A hátsó borítón: *Santa Maria Maggiore*
– kegykép

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Aranyszájú Szent Péter beszéde vízkereszt ünnepére

Jóllehet az Úr megtestesülésének a titkában mindig világosan meg lehet látni istenségének jeleit, a mai nap mégis többféle módon mutatja be és tárja elénk azt, hogy Isten emberi testben jött el hozzánk. Bemutatja, nehogy a mindig sötétségbe burkolódzó halandóság tudatlansága miatt elveszítsük annak megtartását és birtoklását, amire egyedül a kegyelem tett érdemessé.

Mert, ha értünk akart megszületni, nem akart előttünk ismeretlen maradni, és ezért úgy mutatja meg nekünk magát, hogy isteni jóságának nagy titka ne legyen alkalom egy nagy tévedésre.

Akit tündöklő csillagként keresett a napkeleti bölcs, azt ma bölcsőben sírdogáló kisedeként találta meg. Ma pólyában a bölcs csodálja, világosan felismerve azt, akit oly sokáig kellett keresnie homályban a csillagok közt.

Amit a napkeleti bölcs ma itt lát, az lelke mélyéig ámulatba ejti. Látja földön az eget, égben a földet, Istenben az embert, emberben az Istent, és parányi testbe zárva azt, akit az egész világ sem képes befogadni. S ezt látva már hisz és nem töpreng rajta, majd pedig titkos értelmű ajándékaival megvallja: tömjénnel az Istent, arannyal a királyt, mirhával azt, akinek majd meg kell halnia.

Így hát a pogány, aki utolsó volt, elsővé lett, hiszen pogány bölcsek hite szentelte meg akkor előre a pogányok hitét.

Ma Krisztus a Jordán folyó medrébe lépett, hogy lemossa a világ bűneit, hiszen ezért jött ő e világra, amint maga János is tanúsítja: Íme, az Isten Báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit (Jn 1,29). Ma a szolga fogadja Urát, az ember Istent, János Krisztust; fogadja, hogy bocsánatot nyerjen, és nem azért, hogy bocsánatot adjon.

Ma, miként a Próféta mondja: Az Úr szava zúg a vizek árján (Zsolt 28,3). Miféle szó ez? Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik (Mt 3,17).

Ma a Szentlélek galamb képében ott lebeg a vizek felett; miként az a másik galamb Noénak tudomására hozta, hogy a vízözön elvonult a világról, úgy most ennek a galambnak megjelenése jelezze, hogy véget ért a világ szüntelen hajótörése. Az csupán egy gallyacskát hozott a régi olajfáról, ez viszont egy új kenet egész bőségét önti az Engedelmesnek fejére, hogy beteljesítse azt, amit a Próféta előre megmondott: Ezért kent föl Isten, a te Istened, az öröm olajával társaid közül (Zsolt 44,8).

Ma tette Krisztus az első csodáját, amikor a vizet borrrá változtatta. Csakhogy ezt a vizet a vér titkára kell értenünk, hogy Krisztus testének serlegéből nyújtson szintiszta italt a szomjazóknak, és így valóra váltsa a Próféta szavát: Színültig teli serlegem kicsordult (Zsolt 22,5)

(Az imaórák liturgiája)

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén

Alexandriai Szent Cirill

Milyen sűrű sorokban töltjük ma meg a templomot és milyen buzgón figyelünk; szegényesek azonban a mester képességei. De aki az embernek száját ad és nyelvet, kellő világosságot nyújt értelmének. Maga mondja ugyanis. „Nyisd csak ki szájadat, hadd töltsen meg”. (Zsolt 81,11) Miután buzgón egybegyűltünk fényesen kivilágított templomunkban, kezdjük megfontolni mindazt, amit ma ünneplünk, hogy megtanuljunk mindazt, ami hitünk, áhítatunk megerősítésére szolgál.

A minap a jászolban fekvő csecsemő Emmanuelt láttuk, emberi szokás szerint pólyába takarva, de angyalok szent seregétől Istenként dicsőítve. Ezek hirdették a pásztoroknak a születést. Az Atya, mint kiváló jutalmat adta az égieknek, hogy Krisztust elsőként hirdessék. Ma látjuk Krisztust engedelmeskedni a mózesi törvényeknek, sőt a törvényhozó Istent mint embert saját törvényeinek alávetve. Ezért mondja Szent Pál ezeket a szavakat. „Míg kiskorúak voltunk, a világ elemeinek szolgasága alatt voltunk. De midőn érkezett az idők teljessége, az Isten elküldé Fiát, ki asszonyból lett, ki a törvény alattvalója lett, hogy azokat, kik a törvény alatt voltak, megváltsa” (Gal 4,3-5). Tehát Krisztus megváltott minket a törvény átkától, akik a törvény alatt voltunk, de nem azokat, akik a törvényt megtartják. Megváltott, de hogyan? Egyrészt a törvényt teljesítve, másrészt, hogy megfizesse Ádám vétkének adósságát, Isten Atyjának mindenben engedelmesnek és alázatosnak mutatva magát. Mert írva van: „Valamint a sok ember megtéttett bűnösnek egy ember engedetlensége által, éppúgy a sok ember megtéttetik megigazulnak egynek az engedelmissége által” (Róm 5,19). Alávetette magát velünk együtt a törvénynek, hogy példát adjon. Mert illet, hogy betöltsön minden igazságot. Mert mikor szolgálta alakját vette fel, hogy eleget tegyen a törvénynek embersége miatt, mint alattvaló az adóbehajtóknak,

másokkal együtt kifizette a két drachmát, bár természete szerint szabad volt, és mint fiú nem tartozott adót fizetni (Mt 17,23-26).

Ne botránkozz meg tehát, mikor látod, hogy megtartja a törvényt. És ne tartsd a szabadot szolgának, hanem a Isten akaratának nagyságát vizsgálj. Tehát mikor érkezett a nyolcadik nap, amelyen a törvény előírása szerint a körülmetélést szokták végezni, Jézus nevet kapott, melynek jelentése: nép üdvössége. Mert így akarta az Atya nevezni fiát, aki test szerint asszonytól született. Ekkor lett különösen a nép üdvössége, de nemcsak egyé, hanem sokaké, sőt az összes nemzeteké és az egész földkerekségé. Tehát ugyanabban az időben metélték körül és kapott nevet. Mit rejt ez magában és milyen titkot jelez az, ami itt történik? Vizsgáljuk meg.

Szent Pál apostol mondja: „A körülmeteltség semmi, és a körülmetéletlenség is semmi” (1Kor 7,19). Erre azt mondja talán valaki, tehát akkor a semminek megtartását parancsolta meg a mindenség Istene a törvényhozó Mózes által büntetést szabva ki az ezt elmulasztókra? Ami a dolog természetét illeti, az ami a testen végbemegy, egyáltalában nem semmi, hanem a titoknak nem hasznavehetetlen előképét jelzi, sőt magát az elrejtett igazságot jelenti. Krisztus a nyolcadik nap körül adott nekünk körülmetélkedést a Szentlélekben. Apostolainak meghagyta az Isten: „Elmenvén tehát tanítsatok minden népet, megkeresztelvé őket az Atya és Fiú és Szentlélek nevében” (Mt 28,19). Ez a lelki körülmetélkedés leginkább a szent keresztség idején megy végbe, mikor Krisztus minket is a Szentlélek részeseivé tesz.

Ennek előképe az a Jézus volt (Józsue), aki Mózes után lett a fővezér. Átvezette ugyanis az izraelitákat a Jordánon, utána elvégeztette a körülmetélkedést. Tehát miután mi is átkelünk a keresztség Jordán folyóján, akkor Krisztus a Szentlélek erejével minket is körülmetél, megtisztítva lelkünket a bűntől. Krisztust tehát nyolcadik napon metélik körül és amint mondtam, akkor kap nevet. Akkor ugyanis, akkor lett üdvösségünk.

Felviszik őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak. Mily nagy és csodálatos az isteni akarat működése! „Mekkora a mélysége az Isten gazdagságának, bölcsességének és tudásának!” (Róm 11,33) Aki az Atya ölében van, aki vele együtt trónol és örökkévaló Fiú, aki által minden lett, aláveti magát emberi törvénynek, és áldozatot mutat be az, aki előtt mindenki imádva hódol és Atyjával együtt dicsőít. Mit áldoz fel

az elsőszülött fiú? Egy pár gerlét vagy két galambfiat, ahogy a törvény előírja. Mit akar jelenteni a gerle és mit a galamb, vizsgáljuk meg azt is. Azok turbékolásukkal sohasem hagynak fel, ezek szelídek és csendesek. Ilyen volt irántunk a mindenség Üdvözítője, végtelenül gyengéd és gerléhez hasonlóan végigsimogatva a földet és hangjának édességével betöltve szőlejét, vagyis minket, akik benne hiszünk. Az Énekek énekében olvassuk ugyanis: „A gerle szava hallatszik földünkön” (Én 2,12), hozzánk szólott ugyanis az üdvösség isteni jó hírének hirdetése. Gerléket és galambokat áldoztak fel, mikor az Úrnak bemutatta magát és látni lehetett egyúttal az előképekben az igazságot. Krisztus odaadta magát érettünk jóillatú áldozatul, hogy minket általa és benne feláldozzon az Atyának. Egykor így kiáltottunk: „Tekints reám és irgalmazz nekem” (Zsolt 25,16).

Mi hasonlítható ahhoz a gyönyörűséghez, amely eltölti a lelket, mikor megismeri, hogy Isten megváltotta a világot Fia által, mivel hasonló lett hozzánk? Írva van ugyanis: „Egy az Isten s egy a közvetítő is az Isten és az emberek között: az ember Krisztus Jézus, ki mindenkiért adta oda magát váltságul” (1Tim 2,5-6). Önként leereszkedett a mi szegénységünkhöz, hogy minket gazdagokká tegyen. Lásd tehát, hogy feláldozta magát az Atyának, mint egy közülünk és a törvény árnyékát követi és ezért mutat be a szokásnak megfelelően áldozatot, ha anyja által teszi is ezt.

Rejtve maradt-e mindez a jeruzsálemiek előtt és nem ismerte fel senki? Hogyan történhetett volna ez? Az Atya próféták ajkával előre hirdette, hogy eljön egykor Fia, hogy üdvözítse azokat, akik elvesztek, és világosságot hozzon a sötétségben élőknek. Próféta hirdette: „nemsokára eljön a szabadításom és megnyilvánul igazságom” (Iz 56,1); „Szabadítónk felgyullad, mint a fáklya” (Iz 62,1). Krisztus könyörület és igazság. Irgalmat nyertünk és megigazultunk, lemossa a vétkeinket benne való hitünk által. Ami az éjszaka sötétjében bolyongóknak a fény, a lelki sötétségben járóknak az lett Krisztus, elhozva számunkra az isteni fényt, ami után a próféták sóvárogtak: „Mutasd meg nekünk Uram irgalmasságodat, s add meg nekünk szabadításodat” (Zsolt 85,8).

Krisztust tehát felvitték a templomba, mikor még kicsiny csecsemő volt, a szentéletű, prófétálás kegyelmével megáldott Simeon ölébe vette és ujjongva magasztalta Istent: „Most bocsátd el Uram szolgálodat, a te igéd szerint békeességben; mert látták szemeim a te megváltásodat,

melyet készítettél minden népek színe előtt, világossággul a pogányok megvilágosítására és dicsőségére népednek, Izraelnek” (Lk 2,29-32).

Krisztus szent titka már elő volt készítve a világ teremtése előtt, de nyilvánvaló lett az idők teljességében és fényként ragyogott fel a sötétben élők számára, akiket az ördög rászédett és uralma alatt tartott. Ezek inkább áldoztak teremtménynek, mint a Teremtőnek és imádták a gonoszság kútfejét a sátánt, Isten dicsőségét tisztátalan démonok sokaságának tulajdonították; de az Atya Fia ismeretére hívta fel őket az igaz világosságra. Ezért mondja Zakariás próféta szavaival: „Füttyszóval hívom és egybegyűjtöm majd őket, mert megváltottam őket; és megsokasítom őket, amilyen sokan azelőtt voltak” (Zak 10,8), de a meghívást Krisztus által kapták.

Fiúvá fogadást és megváltást nyertünk, miután az Atyától megkaptuk a béke jelét, Isten barátságát és kegyelmét a Krisztusban való hit által. Szétszóródtak tanítványai a népek között. Mi következik ebből? Akik távol voltak Istentől, lélekben közel jutottak, akiknek Szent Pál is így ír: „Most azonban ti, kik egykor távol voltatok, közel jutottatok Krisztus Jézusban, Krisztus vére által” (Ef 2,13). Akik közel jutottak, azok dicsősége Krisztus. Róluk mondja az Isten: „Megerősítem őket az Úrban, és az ő nevében járnak majd, úgymond az Úr.” (Zak 10,12) Erre oktat a zsoltáros a mindenség Üdvözítőjéhez szólva: „Uram az ilyenek arcod világosságánál járnak, nevedben egész nap ujjonganak, s igazságodban felmagasztosulnak. Mert erejük és dicsőségük te vagy.” (Zsolt 89,16-18) Majd Jeremiás prófétát halljuk, aki így kiált az Úrhoz. „Uram én erőm és erősségem, menedékem a nyomorúság napján. Hozzád mennek majd a nemzetek a föld végső határaitól és így szólnak: Valóban hazugság volt atyáink osztályrésze, hiábavalóság, mely nem használt nekik.” (Jer 16,19)

Krisztus a nemzetek világossága lett, de Izrael dicsősége is. Bár számosan voltak e népből hűtlenek, hálátlanok és engedetlenek, de a maradék megmarad és Krisztus által megdicsőül. Ennek a megdicsőült maradéknak első zsengei voltak a tanítványok, kiknek dicsősége a föld kerekességét beragyogja. Krisztus Izrael dicsősége, mert test szerint tőlük származott, bár mint Isten minden nemzet felett áll és áldott örök időkre. Amen.

Simeon megáldotta a Szent Születet is, aki Isten akaratának eszköze volt születésekor. Nem volt alávetve emberi törvényeknek, szűzen szült a Szentlélektől megárnnyékozva.

Krisztusról mit mondott a szentéletű Simeon próféta, „Íme, tétetett ez sokak romlására és feltámadására Izraelben és jelül, melynek ellene mondanak.” (Lk 2,34). Krisztust az Atya Sion alapkövévé tette, mivel választott drágakő, szegletkő. Akik benne hisznek, nem szégyenülnek meg; a hitetlenek azonban és a közömbösök, akik nem törődnek a megtestesülés titkával, elhullanak és összetörik magukat. A Szentírás más helyén olvassuk az Isten szavát: „Íme, Sionban leteszem a botlás követ és a botrány szikláját és senki sem szégyenül meg, aki hiszen benne.” (Róm 9,33)

Más helyen a próféta buzdítja az izraelitákat: „A seregek Urát, őt valljátok szentnek, csak tőle remegjete és csak tőle rettegjete! Ő nektek szent helyetek leszen, de botlás köve és botrány kősziklája leszen Izrael két házának, tör és romlás Jeruzsálem lakóinak; és közülük sokan megbotlanak, elesnek és összezúzzák magukat” (Iz 8,13-14). Mivel Izrael Krisztust, az Istent és Urat nem vallotta szentnek és nem akart neki hinni, hitlensége miatt beleütközött a szegletkőbe, összetört és elesett, de feltámadtak sokan azok, akik hisznek benne. Akik a törvény betűje helyett a lélek elmélyítésére törekedtek, a szolgaság helyett a szabadság Szentlelkét vették, az isteni természet részeseivé lettek, Isten fogadott fiaivá, az örök élet elnyerésének reményét vagyis a mennyek országát kapták. Jelnek, melynek ellene mondanak, a szent Keresztet nevezi, amint ezt Szent Pál is írja a korintusiakhoz írt első levelében: „Ami ugyan a zsidóknak botrány, a pogányoknak pedig oktalanság”, majd így folytatja: „maguknak a meghívottaknak azonban, zsidóknak és görögöknek egyaránt, Krisztus, az Isten ereje és az Isten bölcsessége”. (1Kor 2,23-24) Ellentmondanak tehát a jelnek, mivel a mellette elmenők oktalanságnak tartják, azok számára pedig, akik erejét ismerik, üdvösség és élet.

A Szent Szűznek pedig ezt mondta Simeon: „Neked magadnak is tőr fogja átjárni lelkedet” (Lk 2,35). Törnek nevezte azt a fájdalmat, amelyet Krisztus miatt szenvedett, mikor keresztre feszítve látta Szent Fiát és nem tudta biztosan, hogy felülkerekedik-e a halálon és feltámad-e? Ne csodálkozz azon, hogy a Szent Szűz nem tudta ezt, mikor még az apostolok is kicsinyhitűek voltak ebben a kérdésben. Szent Tamás apostol sem hitt addig, amíg Krisztus oldalába nem bocsátotta kezét és nem érintette a szegek helyét, bár a többi apostolok mondták, hogy Krisztus feltámadt és nekik megjelent. A szent evangélista mindent

elmond, amit értünk elvisel az emberré lett második isteni személy, aki emberszeretetében felvette szegénységünket, hogy dicsőítsük őt, Megváltónkat, Urunkat, Üdvözítőnket és Istenünket, akinek az Atyával együtt dicsőség és hatalom a Szentlélekkel örök időkre.

(Pénzes-Barát: Az egyházatyák szentbeszédeiből VI.)

Jézus szent gyermeksege és elrejtett élete

Boldog Columba Marmion

Ahhoz, hogy létrejöhessen az a szerződés, amit Isten akart kötni az emberiséggel, szükséges volt, hogy az emberiség beleegyezzen. Ez volt a végtelen Bölcsesség feltétele.

Képzeljük magunkat Názáretbe. Elérkezett már az idők teljessége. Isten elhatározta, hogy elküldi Fiát a világra, aki asszonytól születik, – mint Szent Pál mondja. Gábrriel arkangyal, az isteni követ viszi el az ifjú Szűzhöz az égi feltételeket. Fenséges párbeszéd kezdődik közöttük, melytől az emberi nem szabadulása függött. Az angyal először köszönti a Szent Szület és Isten nevében kijelenti, hogy ő „malasztal teljes”. Valóban, szeplőtelen ez a Szűz, lelkét soha szenny nem illette, mint az Egyház is kijelentette, hogy az összes teremtmények közül egyedül ő volt ment az áteredő büntől. Azonkívül az örök Atya is elhalmozta ajándékaival, hiszen arra volt rendelve, hogy Anyja legyen Fiának. Ez a Szűz malasztal teljes, nem ugyan abban az értelemben, mint majd Krisztus. Fia jog szerint és isteni teljességénél fogva lesz majd minden kegyelemmel teljes. Mária ebből részesedik, de meghatározhatatlanul bőszes mértékben, amint illik istenanyaságának magasztos méltóságához.

- Gyermeket fogasz, fiút szülsz és nevét Jézusnak hívod... A Magasságbeli Fiának fogják hívni... És országolni fog Jákob házában mindörökké, és királyságának nem lesz vége.
- Miképpen lesz ez – kérdezte Mária az angyaltól –, mikor férfit nem ismerek? – Hiszen ő meg akarja őrizni szüzességét!
- A Szentlélek száll rád, és a Magasságbeli ereje megárnnyékoz téged; azért a Szentet, aki tőled születik, Isten Fiának fogják hívni.
- Íme az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint. (Lk 1,28; 31-35. és 38.)

Ebben az ünnepies pillanatban végbement a szent csere. Mikor a Szent Szűz kimondta, hogy „legyen”, az egész emberiség utánamondta az ő szájával. „Igen, Uram, elfogadom. Úgy legyen!” És akkor „az Ige testté lett”. Ebben a pillanatban a Szentlélek titokzatos működése folytán az Ige megtestesült Máriában. A Boldogságos Szűz méhe lett annak az új szövetségnek szekrénye, amit Isten kötött az emberekkel.

Mikor az Egyház azokat a szavakat imádkozza a Credóban, melyek e misztériumra emlékeztetnek. „Testet öltött a Szentlélek által Szűz Máriától és emberré lett”, térdhajtást ír elő szolgáinak, imádása jeléül. Imádjuk mi is ezt az isteni Igét, aki emberré lett értünk a Szent Szűz méhében. Imádjuk őt annál nagyobb szeretettel, minél mélyebben magázta magát, midőn „felvette a szolgálata alakját” (Fil 2,7). Imádjuk őt Máriával egyesülten, akit megvilágosított a Magasságbeli fénye és leborult Teremtője előtt, aki az ő Fia lett. Egyesüljünk az angyalokkal, akik csodálattal magasztalják e végtelen leereszkedést az emberiség iránt.

Azután üdvözljük a Szent Szüzet. Köszönjük meg, hogy nekünk adta Jézust. Adósai vagyunk az ő beleegyezésének: „Általa lettünk méltókká az élet szerzőjének befogadására”. Örülünk boldogságának. Midőn meglátogatta Erzsébetet, ez „betelt Szentlélekkel”. Tehát a Szentlélek köszöntötte így a Szent Szüzet a megtestesülés után, Erzsébet szája által: „Áldott vagy te az asszonyok között, mert be fog teljesedni, amiket mondott neked az Úr” (Lk 1,42; 45). Mária valóban „boldogságos” Szűz, mert hitt az Isten szavában. Ezért lett Krisztus Anyja. Volt-e még egy teremtmény a világon, aki ilyen dicséretben részesült a végtelen Istentől?

Mária azonban az Úrra hárítja a dicsőséget mindazokért a csodákért, amiket benne művelt. A Szent Szűz attól a pillanattól fogva, hogy Isten Fia testet öltött méhében, szeretettel, hálával telt éneket zengett szívében. Erzsébetnél aztán kicsordultak lelke bensőséges érzelmei. Belekezd a Magnificatba, mely azóta századokon keresztül zeng gyermekei ajkán, akik vele együtt dicsérik az Istent, amiért kiválasztotta őt az összes asszonyok közül: „Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendezik az én szívem megváltó Istenemben. Mert ránézett szolgálója kicsinységére ... Nagy dolgot cselekedett velem a Hatalmas...” (Lk 1,46; 49)

Mária éppen Betlehemben volt, mert a császár népszámlálást rendelt el, amikor – Szent Lukács elbeszélése szerint – „eljött az ideje, hogy szüljön. És szülé az ő elsőszülött fiát, és bepólyázá őt és jászolba fekteté,

mert nem kaptak helyet a szálláson” (Lk 2,6-7) Ki ez a gyermek? Mária fia, mert tőle született: az ő „elsőszülött fia”.

Bár ez a gyermek éppen olyan volt, mint minden más gyermek, Szűz Mária mégis Isten tulajdon Fiát látta benne. Mária lelkét mérhetetlen hit töltötte el, mely egyesítette magában és messze meghaladta az Ószövetség összes igazainak hitét. Ezért ismerte meg Fiában Istenét.

E hite mélységes imáadásban nyilvánult meg. Mióta a Szűzanya megpillantotta Jézust, lélekben oly bensőséges hódolattal borult le előtte, hogy annak mélységeit soha fel nem mérhetjük.

Eleven hitéhez és mélységes imáadásához mérhetetlen szeretetének érzelme csatlakozott.

Elsősorban emberi szeretete. Isten a szeretet. Hogy valami fogalmunk legyen erről a szeretetről, azért gyújtotta fel néhány szikráját az édesanyák szívében. Az édesanya szíve, fáradhatatlan gyengédségével, állandó gondoskodásával, szeretetének kimeríthetetlen édességével valóban isteni alkotás, bár csak kis töredéke Isten irántunk érzett szeretetének. Bár ha még oly tökéletlen tükrözése is az édesanya szíve Isten irántunk való szeretetének, Isten mégis azért adta nekünk az édesanyákat, hogy mintegy őt helyettesítsék körülöttünk. Ő állította mellénk őket, bölcsőnktől kezdve, hogy vezessenek, oltalmazzanak bennünket, különösen azokban az első években, melyekben oly nagy szükségünk van gyengédségre.

Elképzelhetjük akkor, milyen szeretettel formálta a Szentháromság a Szent Szűz szívét, mely arra volt kiszemelve, hogy a megtestesült Ige édesanyai szíve legyen! Isten gyönyörűséggel árasztotta szét a szeretetet ebben a szívben. Hiszen arra teremtette, hogy az Istenembert szeresse!

Mária szívében tökéletes összhangban egyesült a teremtmény imádása, mellyel Istenének tartozott és édesanyai szeretete, melyet egyetlen Fia iránt érzett.

Nem kevésbé csodálatos azonban a Szent Szűz természetfeletti szeretete sem. Tudjuk, hogy valamely lélek Isten iránti szeretetét a szerint kell mérnünk, milyen nagy fokban van meg benne a kegyelem. Mi akadályozza meg, hogy a kegyelem és a szeretet kiteljesedjék bennünk? Vétkeink, megfontoltan elkövetett bűneink, szándékos hűtlenségünk, a teremtményhez való ragaszkodásunk. Minden szándékos bűn összeszűkíti a szívünket, megerősíti önzésünket. De a Szent Szűz lelke tökéletesen tiszta volt. Bűn be nem szennyezte, hiba árnyéka nem

illette soha. „Malasztal teljes” volt, semmi sem akadályozta tehát, hogy kiteljesedjék lelkében a kegyelem. A Szűzanya szíve mindig csodálatos készséggel fogadta be a Szentlélek sugallatait. Ez volt az oka, hogy e szívet annyira kitágította a szeretet.

Micsoda öröm tölthette el Jézus lelkét, midőn érezte édesanyjának iránta való szeretetét! Megfoghatatlan örömet keltett benne az is, hogy színről-színre látta az Istent és hogy Atyja tekintete végtelen gyönyörűséggel nyugodott rajta. De ezeken kívül semmi sem szerzett neki akkora örömet a földön, mint édesanyja szeretete. Bőségesen kárpótolta ez azoknak a közömbösségéért, akik nem akarták őt befogadni. A Szent Szűz szívében a szeretet szüntelenül lángoló tűzhelyét találta, melyet ő csak még jobban szíttott isteni tekintetével és Lelkének bensőséges kegyelmével.

E két lélek között állandó kölcsönösség fejlődött ki: ez éltette összetartozásukat. Jézus annyi ajándékkal halmozta el Máriát, Mária annyira Jézus szerint hasonult, hogy ennél fenségesebb, mélyebb egyesülést legfeljebb a Szentháromság isteni személyei között, vagy a megtestesülés személyes egységében képzelhetünk el.

A Lélekben való élet

fr. Barsi Balázs O.F.M.

Az emberi remény legmélyebb alapjainak vizsgálatánál föl kell idéznünk a második teremtéstörténet egy igen fontos mozzanatát:

„Akkor az Úristen megalkotta az embert a föld porából, és orrába lehelte az élet leheletét. Így lett az ember élőlényé.” (Ter 2,7)

Ez a gesztus, ahogy Isten orrába fúj Ádámnak és az élőlényé lesz, olyan kép, olyan üzenet, amely az embernek a világ végéig a legnagyobb reménységet adhatná. Persze ezzel nem természettudományos leírást akar adni a Biblia, hanem kinyilatkoztatást. Az ember személyé válásáról nem is lehetne érvényes természettudományos leírást adni, mert a természettudományos ismeretek Isten akaratából valók és hasznosak, ám az ember, az emberi jelenség túlnyúlik a természettudományok illetékességi körén, azon a területen, ahol a tudományos módszerekkel folytatott vizsgálat egzakt eredményre vezet. Az ember ugyanis személy,

szabad akaratú rendelkező, egyszeri és megismételhetetlen lény, s így a maga egészében nem lehet természettudományos vizsgálat tárgya.

Az emberi jelenséget nem a természettudományok, hanem egy merőben más, de nem kevésbé valós, érvényes és hatékony tudomány, a teológia felől közelítve érthetjük csak meg teljesen, hiszen az ember, mint személy nyitott a végtelenre, a transzcendensre. Ezért a Szentírásnak az emberre vonatkozó kijelentései, ősi képei – melyeket a mélypszichológia tudománya rendre felismer az emberiség kollektív tudattalanjában – valós, hiteles és érvényes ismereteket közöl az emberről.

Természetesen ami kép, azt látni kell, illetve elképzelni, elvonatkoztatva az emberről szerzett mindenféle természettudományos ismerettől. A föld porából alkotott ember olyan, mint egy agyagból készült szobor: már kész van, de még nem él. Isten most letérdel hozzá, szájával az orrába fúj (persze ennek az antropomorfizmusnak csak a második isteni személy megtestesülésének ismeretében van igazi létjogosultsága), s az ember-szobor életre kel: nagyot lélegzik, kinyitja a szemét és meglátja Istent, pontosabban az Isten Fiát, akiért, aki által és akiben a teremtés műve megvalósult. Ez az a találkozás, ahol nyilvánvalóvá válik, hogy van egy alapvető kapcsolat, amely ősi, mélyebb és meghatározóbb férfi és nő, szülő és gyermek kapcsolatnál: ez pedig az embernek Jézus Krisztussal való kapcsolata, akinek húsából és csontjából vétetett, s úgy van teremtve, hogy csak ezen a minden mást megelőző kapcsolaton belül találkozhat a többi emberrel, és csak ezen belül léphet kapcsolatba más emberi személyekkel.

Arra is érdemes odafigyelni, hogy e leheletadás tette az embert nem csupán személlyé, hanem egyáltalán élőlényé. Ezt megelőzően tehát nemcsak személyes élete, de biológiai élete sem volt. Ez a kijelentés nem Darwinnal és a törzsfajlódásról szóló mai elméletekkel akar vitatkozni, hanem egyszerűen csak azt hangsúlyozza, hogy az emberben az anyagként való létezés, a biológiai élet és a személyes élet szintjei egyszerre vannak jelen. (S ebből számos következtetés adódik, például a magzati élet minőségére vonatkozólag.)

Ez a gesztus, ahogy Isten Ádámnak, a földből alkotottnak orrába fújja az élet leheletét, annyira eleven és sokatmondó kép, hogy Szent János evangélista is ezt idézi föl, amikor arról ír, hogy a feltámadt Krisztus megjelent a tanítványoknak és átadta nekik a Szentleket: *„Amikor beesteledett, még a hét első napján (új teremtés veszi kezdetét!) megjelent*

Jézus a tanítványoknak... Belépett, megállt középen és köszöntötte őket: Békesség nektek! E szavakkal megmutatta nekik kezét és oldalát (hogy fölismerjék benne az első embert, a földből alkotottat, szent sebeit szemlélve pedig Istenről és önmagukról új képet nyerjenek). Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat. Jézus megismételte: Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket. Ezekkel a szavakkal rájuk lehelte (íme a Teremtés könyvében szereplő gesztus, új tartalommal), s így folytatott: Vegyétek a Szentlelket (a bűnbeesés sebeit már orvosolta, most a harmadik isteni személyt, a Szentlelket árasztja szívükbe, az örök, romolhatatlan isteni élet zálogát)! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek megtartjátok, az bűnben marad.” (Jn 20,19-23)

A Szentlélek örök életelvként és a szeretet kötelékeként az Atya és a Fiú között, Isten és az ember között, illetve ember és ember között a reménység forrása bennünk. Aki befogadja a Lelket, az elnyeri a csalhatatlan reménységet (lásd Róm 5,5), aki viszont kioltja magában a Lelket, az kétségbeesés martaléka lesz. Ádám teremtése egyfajta „őspükkös” volt: az isteni lehelet által ő is részesült a Szentlélekben, Isten szentháromságos életében (csak kinyilatkoztatás híján nem volt ennek tudatában), s így az ő osztályrésze is volt a csalhatatlan reménység. (A mi megváltás utáni reménységünk annyiban több, annyiban „jobb reménység”, hogy mi már ismerjük „Isten leheletét”, s tudjuk róla, hogy nem csupán életelv, nem csupán isteni energia, hanem maga a harmadik isteni személy.)

A reménység gyökereit vizsgáltuk, s megállapítottuk, hogy azok a teremtés titkába nyúlnak.

A szentmise öt része

Szent Gertrúd

Gertrúd egy napon betegen feküdt, így nem vehetett részt a szentmisén. Szeretett volna legalább áldozni, azért szomorodott szívvel így szólt az Úrhoz: „Mi másnak tulajdoníthatom ó én Szerelmem, mint a te rendelésednek, hogy nem lehetek jelen a szentmisén? És hogyan tudok most elkészülni szentséges testednek és vérednek vételére, mikor az én legfőbb előkészületelem a szentmise figyelmes hallgatása szokott lenni?”

Az Úr ekkor így válaszolt: „Minthogy ebben a dologban engem okolsz, figyelj tehát rám és én majd édes, szeretettől áradó menyegzős dalt énekelek neked. Halld tehát tőlem, hogy véremmel váltottalak meg s vedd fontolóra, hogy az az egész harminchárom esztendőm, mikor a földön érted fáradoztam, nem volt más, mint követség a te eljegyzésedért. Ez szolgáljon számodra a mise első részéül.

Halld továbbá tőlem, hogy lelkemet kaptad tőlem ajándékul és tudd meg, hogy ama követség ideje alatt teljes harminchárom évig szenvedtem ugyan testileg, lélekben azonban a legörvendetesebb menyegzőt ünnepeltem a veled való egyesülés reményében. Ez szolgáljon neked a mise második részéül.

Halld azután tőlem, hogy beteltél istenséggel s tudd meg, hogy istenségem a külső testi fáradozások között a legédesebb benső lelki örömeiket tudja nyújtani. Ez szolgáljon neked a mise harmadik részéül.

Halld ezenfölül tőlem, hogy az én szeretetem megszentelt téged s ismerd el, hogy nem magadtól, hanem egyedül tőlem van benned mindaz, amivel tetszésemre lehetsz. Ez szolgáljon neked a mise negyedik részéül.

Halld végül tőlem, hogy a velem való egybeforradás emelt föl téged. Ismerd el, hogy mivel nekem adatott minden hatalom az égben és a földön, tetszésem szerint emelhetlek föl téged magamhoz úgy, mint azt, aki a királlyal egybekelt. Ezért őt királynénak kell nevezni és eszerint kell őt tisztelni. Gondolj ezután örömmel ezekre s akkor nem panaszkodsz többé, hogy a szentmisén nem lehattél jelen.” (Mivel öregség, betegség miatt sokan nem tudnak részt venni a szentmisén, az ő lelki javukért került közlésre ez a gondolatsor – a szerkesztő)

(Dr. Dombi Márk: Szent Gertrúd – az isteni szeretet követe)

Az egyházatyák hite az Oltáriszentségben

A hitigazságokat úgy tekintjük, mint élő csírákat, magvakat, melyek a hívő lelkében életet fogannak és üdvösségét termik; a hívő Egyház hitében meggyökeresülnek, teológiájában a századok folyamán kibontakoznak, tartalmuk mélységével, összefüggéseivel, burkolt jelentésével öntudatosulnak. Mint ahogy az elvetett mag, a hitigazságok is jó talajban sokszoros termést hoznak.

Az Eucharisztia hitének magvát az Úr alapító szavai alkotják: Ez az én testem, ez az én vérem. Ebben a két mondatban burkoltan, csíraszerűen benne van a szentatyák hite, de benne van Szent Tamás Summájának 11 remekbeírt quaestiója minden articulussal.

A szentatyák a hitigazságok terén kettős feladatot teljesítenek: 1. tanúskodnak az ősegyház hitéről; 2. teológiájukkal kimunkálják a hitigazságban benne rejlő vonatkozásokat, részigazságokat, megvédik a hitet és hozzásegítenek az igazság megfelelő fogalmazásához, rendszerezéséhez.

Az ősegyház íróit és atyáit először mint az Oltáriszentség hitének tanúit hallgatjuk meg.

Az ún. apostoli atyák közül már Antiochiai Szent Ignác (†107) fényesen, szembeötlően, lenyűgözően tanúskodik az ősegyház hitéről. Azt mondja, hogy az ún. dokéták (kik szerint Krisztusnak csak látszatteste volt) „tartózkodnak az Eucharisziától és az imádságoktól, mert nem vallják az Eucharisziát Megváltónk, Jézus Krisztus testének, mely bűneinkért szenvedett, melyet az Atya jóságával feltámasztott.” Szent Ignácnak ez a tanúsága azért is fontos, mert hangsúlyozza, hogy az Oltáriszentségben jelenvaló test csakugyan a való, a történeti Krisztus teste, az értünk megváltó halált szenvedő Jézusnak teste; és hirdeti azt is, hogy ez az igazság a hitigazságok közt alapvető, fundamentális tétel.

Szent Jusztinra (†163 v. 167) sokszor hivatkoznak a liturgiátörténet művelői. I. Apológiájában leírja a keresztség után következő eucharisztikus áldozatot, kifejti, mi az Eucharisztia, és ismerteti a vasárnapi eucharisztikus áldozatot.

Hangsúlyozza, hogy az Eucharisziához csak az járulhat, aki meg van kereszelve és úgy él, mint ahogy Krisztus tanította:

„Mert nem közönséges ételként és italként vesszük ezeket magunkhoz, hanem miként Megváltónknak, Jézus Krisztusnak – aki az Isten Igéje által megtestesült – teste és vére, a mi megváltásunkra. Ugyanúgy tudjuk, hogy az a táplálék, melyre hálaadásunkban (eucharisztikus imádságunkban) a tőle származó Igét lehívtuk – melyből a mi vérünk és testünk átváltozás által táplálkozik –, az a megtestesült Jézusnak teste és vére.”

Ezt a tanítását Szent Jusztin az Úr alapító szavaival bizonyítja. Majd szembeállítja az Eucharisziát a Mitra-misztérium lakomájával, melyet az Eucharisztia ördögi utánzásának mond.

Minket most nem az ősegyház liturgiája foglalkoztat (sokat tanulhatnánk Jusztintól ebből a szempontból is; pl. az Igéhez szóló epiclesisnek ő az első tanúja!), hanem csak az ősegyház eucharisztikus hite. Szent Jusztinnál is azt látjuk, hogy ez a hit az áldozatbemutatásnál történő imádságból és cselekményből táplálkozik. Az Ige megtestesülése az alapja annak, hogy az Eucharisziában Jézus teste és vére van jelen; ez a test és vér átváltozás útján táplálja a mi testünket és vérünket. Szent Jusztinnak arra is van gondja, hogy az Eucharisztia hitét a pogány szertartásokkal való összevetés által is megvédje és tisztázza.

A II. század gnosztikus eretnekségeit támadja Szent Irenaeus, lyoni püspök (†202) művében. Ezek az eretnekek azt mondták, a megváltó Jézus nem a Teremtőnek fia, hanem egy másik, ismeretlen istené. Mivel az Eucharisztia szertartását megtartották (nem úgy, mint Szent Ignác korának dokétái), Szent Irén így cáfolja balga véleményüket:

„Hogyan mondhatják ők azt a kenyeret, amely fölött az eucharisztikus imádság elhangzott, az Úr testének és a kelyhet az Ő vérenek, ha nem hiszik Őt a Világteremtő Fiának, azaz Igének, ki által a fa termővé lett, a források felszakadtak, a föld füvet, kalászt és a kalászban magot terem?”

Ez a bizonyítás megint föltételezi, hogy az Eucharisztia hite a hit alapjaihoz tartozik; eretnek-tanoknak ez a próbaköve; rajta bizonyosul be téves voltak.

Ugyanezen művének másik fejezetében Szent Irén abból a tényből, hogy Krisztus saját testével és vérével táplál minket, bizonyítja, hogy testünk fel fog támadni az utolsó napon.

Tertullianus (†222) a „test feltámadásáról” írt művében szintén a szentségi kegyelemből, főleg az Eucharisziából bizonyítja tételét, hogy testünk fel fog támadni. Gondolatmenete a következő:

„A test az üdvösség (egyik) alapja. A benne élő lélek kapcsolódik az Istenhez; a test teszi lehetővé, hogy a lélek az Istenhez fűződjék. Hiszen a testet mossák le (a keresztségben), hogy a lélek megtisztuljon; a testet kenik meg, hogy a lélek megszentelődjék; a testet jelölik meg kereszttel, hogy a lélek védelmet nyerjen; a testet érintik kézrátétellel, hogy a lelket a Szentlélek megvilágosítsa (ezek a bérmálás ősi szertartásai); a test táplálkozik Krisztus testével és vérével, hogy a lélek az Istennel beteljék. Nem választhatók el tehát a jutalomban, miket az üdv közös munkálása összekötött.”

Hogy milyen eleven volt Tertullianus eucharisztias hite, legjobban akkor tűnik ki, midőn azt bizonyítja, hogy a bálványfaragóknak nincs helyük az Egyházban. Feljajdul azon, hogy „keresztény ember a bálványoktól jöjjön a templomba, azzal a kézzel nyúljon Krisztus teste után, mellyel az ördögöknek faragott testet. Micsoda gonoszság! – írja. Valaha a zsidók egyszer vetették kezüket az Úrra, ezek meg mindennap sértegetik az Ő testét! Hogy vágnák le e kezeket!”

Szent Ciprián karthagói püspök (†258) a Decius-féle üldözés alatt hitüket megtagadókat vagy palástolókat csak megfelelő bűnbánat és elégtétel után engedi az áldozáshoz. Azt mondja, hogy „a megsértett Úrnak kiengesztelése előtt való áldozás által megsértik Krisztus testét és vérét és nagyobb bünt követnek el kezükkel és szájukkal az Úr ellen, mint midőn Őt hithagyásukkal megtagadták.”

Az alexandriai hitoktató iskola mesterei közül Alexandriai Kelemen (†211 v. 215) magát az Úr Jézust szólaltatja meg ilyformán:

„Én vagyok táplálód, kenyérként adtam magamat; aki engem ízlel, a halál nem vesz erőt rajta; magamat naponként kiöntöm a halhatatlanság italaként.”

Az élő hit tehát nála meglátja és megszólaltatja a kenyérszínben elrejtőzött Jézust.

(Bangha Béla S.J.: Az Eucharisztia)

Jézus Szíve utánunk kiált

Prohászka Ottokár

Jézus azt akarja, hogy lelkével a lehető legbensőbb viszonyba lépjünk s a köteléket, mely bennünket hozzája fűz, eleven bensőséggel érezzük. Az Úr ezen szándékát főképpen a legméltóságosabb Oltáriszentség juttatja kifejezésre. Az Oltáriszentség élő bizonyága annak, mennyire vágyódik Jézus velünk a legszorosabban egyesülni. A Hostiá-ban Jézus maga jön elénk. A szentségi színek alatt virraszt közöttünk, mint szeretetének, hozzánk vonzódásának, szívünkbe vágyódásának eleven dokumentuma. E legszentebb Szentség hangos hívás, az Úrnak a lelkekhez intézett szózata. „Ugyan mit akarhatott Krisztus az Eucharisztiaival? – kérdezte egy hívőtől egy tudós. S a hívő így felelt: Krisztus volt a lélekhívó isteni kiáltás. Az evangélium hívó szózat a lelkek után s az Eucharisztia

e kiáltásnak érzékelhető kifejezése.” Jézus vágyakozó Szívének néma kiáltása. Ha ez így van, ha Krisztus oly hatalmasan vágyódik felénk s az Eucharisztia mint soha el nem hangzó lélekhívást állította a világba, akkor nekünk, mint az Úr hívottainak, egészen nyilvánvalóan van hivatásunk. Ez a hivatás lelkünknek Krisztushoz, az Úrhoz való kapcsolódása. E viszonyt mindig bensőbbé tenni, jobban elmélyíteni életmunkánk, élethivatásunk. Igen, élethivatásunk minden földi terv, szándék és akarat felett álló, egész lelkünknek beirányítását nyújtó életprogramunk magunkat egész lélekkel, egész lényünkkel az Üdvözítőnek adni. Isten neki adott bennünket s akarja, hogy Fiát tele szívvel szeressük mindazért, amit értünk tett, amit értünk szenvedett. Akarja, hogy e szeretetben egész életünket Krisztusnak szenteljük, egyéniségében, szellemében egészen feloldódjunk. Nemcsak hasonlitanunk kell hozzá, bele kell olvadnunk, benne megsemmisülnünk s nevének, szeretetének, áldozatos szívének valóságos részeseivé kell válnunk. Erre hívja Isten a lelkeket.

Ha valakiben az a meggyőződés él, hogy Isten őt valaki másnak boldogságára szánta és teremtette, ez a lélekből legtöbbször az érzés, az odaadás csodálatos finomságait váltja ki. Az ilyen lélek, miközben lemond önmagáról s minden tettét, mozdulását, egész létét a másik élet szolgálatába állítja, minden ízében átszépül, átnemesül. A lelkek országáéának fölséges paradoxonai közül való az is, hogy aki mindenét odaadta, az a leggazdagabb. „Oszd ki mindenedet a szegények között, jöjj és kövess engem.” Ez a mindenünk kiosztása nem áll meg a pénzen. A nagy osztogatás lélekosztás. Itt, főleg itt kell az akadozás. Oszd ki mindenedet. Aki tud igazán adni, az dúsgazdag lesz lelkiekben, mert minden adásában százannyit kap vissza. A szeretetben teljesen odaadott lélek nem is „visszkap”, többet és jobbat kap. A földi utak porában megvonszolt lélek helyett új, érintetlen, tiszta lelket kap ajándékol. Nem ismer önmagára. Az odaadás tele van tavasszal, tele van ifjúsággal, az odaadás a nagy lelki *Verjüngungskur (megfiatalítás)*, amit nem kell megismételni, mert az örökkévalóságra szól. Azért nincs is nagyobb kegyelem, mint lélekre lenni, akinek Istenben átadhatjuk magunkat s aki bennünket egészen elfogad. Akiről elmondhatjuk, hogy néki születünk, érte lettünk. Akiről érezzük, hogy hozzátartozásunk egész létünknek értelmet ad, hogy mindaz, amit megéltünk s a maga kuszáltságában meg nem értettünk, most világos, egyenes úttá sorakozik, melyen e lelket kerestük.

Mindenki találhat ilyen lelket? Mindenki, mindenki... Testvérem, egyedül vagy? Nincs célod, nem látod értelmét életednek? Hunyt szemmel jársz? Nyisd ki szemed. Bánatos csend hallgat körülötted? Egyedül vagy, nincs akit szeressz? Füleid be vannak tömve, nem hallod, hogy Jézus utánad kiált? Ott vár téged Tabernákuluma mélyén, – vár téged, szeretni akar. Majd elmondja neked, hogy Érte lettél, hogy Néki születél. Majd elmondja, hogy lelked Néki van szánva, arra való, hogy szeretetében megsemmisüljön, hogy odaadásában örök tavaszra nyissa szemeit már itt, ezeken az árnyékos, iszapos, bozótos földi mesgyéken. Érte vagy, Övé vagy, Néki adott Az, aki teremtett, nincs más választásod, mint vergődni abban, hogy ezt nem tudod, nem éled, vagy szent elfogadásban fenni ebbe az isteni ténybe személyes akaratodat és megkezdeni már e földi téreken, minden tövis és tarló között mennyországodat. Ébredjen, ujjongjon fel a lelked. Övé vagy, szabad, kell az Övének lenned, ez a dobogó Istenszív megvásárolt téged az örökkévalóságnak. Szeretetébe hív, fölemel, megszentel, boldogít. Édes öröm lesz a lelkedben otthon. Ha magadra maradsz, szétmálló mocsár vagy, mely csak fertőzetet termel, ha pedig Krisztussal egyesülsz, olyan vagy, mint a hatalmas eleven folyó, mely méltóságosan és feltarthatatlanul hömpölyög tengere felé. Királyi úton mégis Isten elébe.

Akarom ezt a királyi utat. Akarom ezt a krisztusi lelkületet. Akarom annak életközösségét, Akinek hívása szívemig hatott. Hozom neki ezt a szívet, mert szívet kért tőlem. Magamra esdem isteni barátságát, lelkemre borítom üdvösséges lelkét. Igen, egészen az Övé vagyok. Isten Néki szánta a lelkemet. Isten azért formálta a szívemet, pergette eddig életemet, hogy most minden utam hozzá vezessen. Azért hallom most a hívást. Hallom és örvendezek, hogy követhetem, hogy mindenké között Őt választhatom. Végtelen hódolattal jövök. Félő tisztelettel az isteni Fölség iránt, Aki hív engemet. Engem, az elveszettet.

E belátás tiszta fényében akarok élni. E világosságban akarom az evangéliumi istenzavakat olvasni. Ebben az odaadásban akarom perceimet Krisztus lábai elé szórni. Krisztus szándékától kormányoztatni, vele meghittent megbeszélni minden tettem és engedésem. Önmagamat így elfeledve akarok a legszentebb Oltáriszentség előtt imádkozva leborulni... Oh itt hályogok esnek le szememről, mintha látni tanulna a lelkem és a tanítványokkal mondanám: „Megtaláltam a Messiást!” Nemcsak Neve szerint, nemcsak hallomásból, nemcsak az evangélium

betűiben, nem, most elevenen áll előttem ragyogó fönségében a fehér köntösű, aranyfürtű Krisztus, a szépségek, a szentségek, a tisztaságok fejedelme s én a földbemélyedő saruját csokolom... Fölemel, nem ereszt el, nem szakadok el Tőle többé soha. Helyet mutat nekem istenujja, és Jákobbal mondhatom: „Valóban ez szent hely s én nem tudtam...” Megmutatja a helyet, hol megnyílik nekem az ég és Isten angyali járnak föl-alá. Helyet, ahova mindig visszamehetek, ahova újra eltalálok, ahol Istenemet kerestem, kiáltását meghallottam, arcát lelkembe ittam. Kérditek, hol van ez a szent hely? A lélek, a szív mélységeiben, ahol a kegyelem Isten- és emberszívet olvaszt egymásba.

És himnuszos köszöntés száll a szívemből. Uram, hála Neked, hogy hívtál, hála Neked, hogy megparancsoltad Hozzád hasonlítanom, hála Neked, hogy lelkem épségét vigasztalásoddal védelmezed. Uram, minden a Tiéd. E mindenhez most alázattal adom hozzá a Te kegyelmedből szabad emberi akaratomat. Ez az akarat Belőled fakadt, Te szárnyaira bíztad, íme, sok tévelygés után most Hozzád visszaszáll és esdekel: rejsz el engem a Szívedben. Meríts el engem Végtelenséged tengerében, nem akarok enmagam lenni, mert meghallottam a szavadat. Meghallottam az élet zúgó, dübörgő tengerzajában, meghallottam a Te hívásodat. Tévedt gondolatok egymásra üvöltése, emberi elveszettségünknek csörömpölve törődő sziklatörmelékei nem tudták túljazongni a Te eucharisztiai sutogásodat. Eljöttem, mert vártam a hajódat, mert megismertem a vitorládát, lelkem a Te szomjazó Sentád, aki viharzúgásra süketen meghallotta a sóhajtásodat. Engem vártál, a Tiéd vagyok. Végy el önmagamtól, legyen karom a Te karod, izmom a Te izmod, ajkam a Te ajkad, szívem a Te szíved. Akaratod mozgasson engem, szereteted égessen engem, s a Te szolgálatodba, örök fogságra fogadj be engem!

(Dr. Prohászka Ottokár: Élő vizek forrása)

Jézus a bűnöshöz is irgalmas

1887. március 19-ről 20-ra virradó éjszaka Párizsban, a Montaigne utcában háromszoros gyilkosságot követtek el. Egy fiatal nőt – aki ama ősipart űzte –, cselédjét, és annak kislányát ölték meg. A gyilkosság híre hallatlan izgalomba hozta a nyilvánosságot. Két nappal később Marseilleben egy bizonyos Henri Pranzinit gyilkosság gyanújával

letartóztattak, majd bíróság elé állítottak. Pere július 9-13. között zajlott, és egész Franciaország érdeklődését magára vonta.

Pranzini valójában nem olyan volt, amilyenek a bűnözőket megszoktuk. Erős személyiségnek látszott, tudatosan szegült szembe a társadalom törvényeivel. Harminc éves volt, tanult, sok nyelven beszélő, világot látott ember. Az anarchisták szektájához tartozott, akik tagadták Istent, a magántulajdont és a házasságot.

„Bármilyen furcsán hangzik, az első pillanattól fogva éreztem, hogy Pranzini nem egy szokványos bűnöző, az én meggyőződésem szerint egy mélységesen boldogtalan, önmagától is rettenetesen szenvedő ember, aki kétségbeesésből gyilkolt, nem pedig hideg gonoszságból. Megérezttem a bűnösökhöz szóló jézusi ígéreteket, felismertem, hogy egy valódi bűnöst bízott rám Isten. Meg kellett mentenem Pranzinit, a lelkét, azaz ki kellett imádkoznom Istennél, hogy bocsásson meg neki, fogadja vissza, mint a tékozló fiút, továbbá: megbocsátó szeretetét tegye láthatóvá azok számára, akik vádolják és megvetik. Hogy a bűnösökért való további imádkozásra megerősítést kapjak, azt mondtam a jó Istennek: bizonyos vagyok benne, hogy meg fog bocsátani a szerencsétlen Pranzininek, s hiszem ezt még akkor is, ha nem fog meggyónni s ha a bánatnak semmiféle jelét nem fogja mutatni. Bízom Jézus végtelen irgalmában, de mégis kérem tőle, egyszerűen csak vigaszomra, egyetlen jelét a bűnbánatnak... Ezek után minden erőmet mozgósítottam, mert hittem Jézusban, aki a megroppant nádat nem töri el, és a füstölgő mécsbelet nem oltja ki. Jelért ostromoltam Jézust, olyat kívántam, ami azt tanúsítja, hogy Pranzini töredelme az Istenből feléje áradó szeretet következménye. A jelet megkaptam. Pranzini kivégzése előtt háromszor is megcsókolta a börtönlelkész által odatartott keresztet. Imám meghallgatásra talált. Megbizonyosodhattam, hogy az isteni szeretet tüze a legnagyobb bűnöst is visszatérítheti a pokol kapujából.”

(Lisieuxi Szent Teréz naplójából)

A számok jelentősége és jelentése a Szentírásban

Az utolsó két számunkban megjelent cikk miatt, az ötágú csillagról és a hatos számról, ideje, hogy erről is beszéljünk. Tulajdonképpen ennek kellett volna a bevezetőnek lenni a számok szimbolikájába, de az ötágú

csillag veszélyessége, elterjedtsége és az általános gyanútlanág miatt fontosabbnak és sürgősebbnek gondoltuk elsőnek erről írni.

Aki régen a kötelező középiskolai hitoktatásban még részt vehetett, az tanulta erkölcstanban, (ha jól emlékszem VI. vagy VII. gimnáziumban), hogy a tárgyak önmagukban erkölcsileg közömbösek. De lehet őket jóra vagy rosszra használni és evvel bevonni az erkölcs világába.

Szokásos példa volt erre a *kés*. Ez alapján csak egy praktikus eszköz, aminek a használata erkölcsileg semleges lehet. De lehet jóra is használni, pl. operálni vele és életet menteni, vagy egészséget visszaállítani. Vagy csak egyszerűen szeretettel ebédet készíteni vele a családnak. – De lehet rosszra is használni, gyilkolni vagy valakit megsebezni vele. Viszont ezért még nem mondhatjuk azt, hogy ne gyártsanak késeket, mert lehet vele ölni (is).

Persze nehezebb a kérdés, ha egy szerszámot eredetileg is fegyvernek készítenek, avval a céllal, hogy öljenek vagy sebezzenek vele. De azért ezt is lehet jóra használni, pl. támadás ellen megvédeni vele valakinek az életét.¹

Ugyanígy a számok is önmagukban erkölcsileg közömbös dolgok. Az a kérdés, hogy mire használják őket. Pl. az 5-ös számot ötágú csillagként mágikus célra használják-e, ördögöt idézni, vagy valakinek ördögi segítséggel ártani, (sajnos ez ma eléggé elterjedt praktika), vagy az Úr Jézus 5 szent Sebét tisztelve imádkozunk, (pl. a rózsafüzér 5 tizedét). Így adhatunk a számoknak jó vagy rossz erkölcsi értéket, és eszerint változik a hatásuk is.

De ez nem minden számnál ennyire egyértelmű, mert belejátszanak a természetén túli erők is. Vannak számok, amiket az ördög lefoglalt magának, hogy azokon keresztül is kifejtse hatását, mint pl. az 5 vagy a 13, a 11 és a 17. (Ezekről még lesz szó részletesebben.)

Hogy ez nem valami fantáziálás, vagy babona, azt láthatjuk a Szentírásból, ahol kifejezetten mondja:

„*Ez a bölcsesség. Akinek van esze, számítsa ki a vadállat számát, mert az emberi szám: 666*” (Jel 13,18)

¹ Sajnos minél nagyobb hatású fegyvereket találnak ki, annál kétesebb, hogy lehet-e még jóra is használni, mint pl. az atombombát. Bár itt is, nyilván, akik bevetették a II. világháború végén Japánban, azok úgy gondolták, hogy evvel valami nagyobb rosszat, az egész világon pusztító háború folytatását akadályozzák meg. Hogy ez erkölcsileg tartható álláspont-e, az ebben a cikkben nem témánk.

Itt, a Szentírás utolsó könyve már nyíltan beszél a számokról. Előző helyeken azonban sokszor rejtett értelme van a számoknak. Ennek megértése az összefüggések felismerésére és a Szentírás mélyebb megértésére vezet. Erről mondja Szt. Ágoston: „*Sok titok van a szentírásban, amit nem értünk, mert nem ismerjük a számok jelentését.*” (De doctrina Christiana)

Hasonlóképpen Hrabanus Maurus:

„*A számok jelentőségét nem szabad lebecsülni. Mindenki, aki buzgón olvassa a Bibliát, tudja, hogy a Szentírásnak milyen sok helyén figyelni kell rá. A számok jelentésének nem ismerése sokszor elzárja előlünk annak megértését, amit az Írás képletesen fejez ki. Gondolkozó ember nem mehet el például amellett, hogy Mózes, Illés és az Úr maga is, mindegyik **40 napig** böjtölt. A Szentírásban sok titok van számok szimbolikájával kifejezve, amelyek rejtve maradnak azok előtt, akik a számok jelentését nem ismerik. Azért szükséges, hogy akik a Szentírást mélyebben meg akarják érteni, buzgón tanulmányozzák a számokat.*” (De Cleric. Inst.III.2)

Különösen olyan helyeken gyaníthatunk valami mélyebb értelmet, ahol a szembetűnő értelem nem indokolná valamely szám pontos megadását. Ilyen például a csodálatos halfogás az Úr feltámadása után. Miért fontos itt az, hogy éppen **153** nagy hal volt a hálóban? A csoda elmondásához elég lett volna annyi is, hogy miután egész éjjel semmit sem fogtak, és reggel az **Úr útmutatása szerint** még egyszer kivetették a hálót, annyi nagy halat fogtak, hogy alig bírták partra húzni, de a **háló mégsem szakadozott**. (v.ö. Jn 21,3-11)

¹ Apostoli Atyáknak nevezzük a keresztény íráskor szerzőit, akik a kereszténység első két századában éltek. Ezek még az apostolok közvetlen tanítványai voltak, vagy ezeknek a tanítványai. (Szt. Barnabás, Római Szt. Kelemen, Antiochiai Szt. Ignác, Szt. Polikárp és Hermas. Később idesorolták még Szt. Pápiászt is.) Az apostolok nyilván sok olyan dolgot is elmondtak ezeknek, ami nincs benne a Szentírásban. Hiszen szt. János avval fejezi be evangéliumát: „JÉZUS még sok egyebet is tett. Ha azonban mind megírnák, azt hiszem, hogy az egész világ sem tudná befogadni a könyveket, amelyeket írni kellene.”

² Ez gyakori módszer a szám jelentésének kibogozására.

Másik megközelítése a 153-as számnak: Szt. Jeromos szerint – aki egy rabbitól tanult – a korabeli zsidó biológia 153 fajta halat tartott számon. Ebben az értelemben ez a szám a Katolikus egyetemes Egyházat jelenti.

Az Apostoli Atyák¹ azonban már az első századokban úgy magyarázták ezt, hogy a 153-as szám számjegyeit össze kell adni: 1+5+3=**9**,² ez pedig az angyali karok száma.

Ez az értelmezés meglep! Hogyan jutottak erre a gondolatra?

Próbáljuk magunkat beleélni az apostolok gondolkodásába. JÉZUS nemcsak szavaival, hanem tetteivel és eseményeken keresztül is tanított. Már az ószövetségben is ISTEN sokszor kívánt a prófétáktól olyan tetteket, amiből az emberek megértették, mi vár rájuk. Ez mélyebb benyomást tett rájuk, mintha csak szavakkal tanították volna őket. – Az apostolok nyilván visszaemlékeztek ennél az eseménynél az első csodálatos halfogásra, amely nagyon hasonlóan zajlott le. Annak idején Péter megrémült a csodától. De az Úr biztatta:

„*Ne félj, ezentúl emberhalász leszel.*” (Lk 5, 4-10)

Hasonlóan gondolhattak Simon és testvére, András meghívására, amikor ezek éppen **bevetették a hálót**:

„*Jöjjetek, kövessetek, és ÉN emberhalászokká teszlek benneteket.*” (Mt 4,18-19).

Így fölfogták, hogy ez a csoda szemléletes képe JÉZUS példabeszédének a Mennyek Országáról, ahol azt mondja:

„*Hasonló a Mennyek Országára a tengerbe vetett háléhoz, amely sokféle halat fog. Amikor megtelik, kihúzzák, nekiülnek és szétválogatják a jókat edényekbe, a hitványakat pedig eldobják. Így lesz a világ végén is: az **angyalok** kivonulnak és **kiválasztják** a gonoszokat az igazak közül és tüzes kemencébe vetik őket.* (Mt 13, 47-50a)

Tehát megértették az apostolok, hogy az ő feladatuk az **emberhalászat**. Az **angyalokkal** együtt kivetni a hálót az **Úr útmutatása szerint**. Akkor fognak sok halat fogni, lelkeket az Úrnak. A háló angyal és ember összefonódását jelenti, és ez a háló erős, **nem szakadozik**. Ezért volt fontos a halak száma JÉZUSNAK, és Jánosnak a halak számának megnevezése, amely az angyali karokra utal. Az ilyen összefüggések felismerését aztán az apostolok bizonyára megtanították tanítványaiknak is.

Másutt az **azonos számok** hívják föl a figyelmet a Szentírás különböző helyeinek összefüggésére. (Mint ahogy némely ritkán előforduló szó is, amit azonban csak az eredeti nyelvben vehetünk észre. Ezért kell a exegetáknak görögül és héberül is tanulniuk) Pl. a Jelenések Könyvének

hetes csoportjaiban a csoportok első angyalai valamiképp összefüggnek egymással, a másodikok a többi másodikkal és így tovább.

De fontos a számok ismerete a **világmindenség** megismeréséhez is. Hiszen a Bölcsesség Könyve írja:

„Te mindent mérték, szám és súly szerint rendeztél el.” (11,20b)

Ezt persze tudjuk a tudományokból is. De ez azt is jelenti, hogy ISTEN számokkal dolgozott, amikor a világot teremtette, vagyis jelentősek neki a számok!

„A szám kiváló ősképe a Teremtő szellemének” mondja Szt. Bonaventúra Itinerarium mentis in DEUM (A lélek útja ISTEN felé) c. művében (II. 10). Majd így folytatja: „a dolgokban pedig ISTEN világos nyoma (a szám), ami(nek felismerése) **bölcsességre** vezet.”

A 3-as szám

Ez a legszentebb szám. Miért? Ezt most már mindenki maga is kitalálhatja.

Mert a SZENTHÁROMSÁG jelképe.

Nézzük meg, hol fordul elő a hármasság a Szentírásban, a hagyományban és a természetben. Mindenki maga is kereshet ilyen helyeket. Néhány példa:

Az ószövetségben:

A három pátriárka: Ábrahám, Izsák és Jákob.

Ábrahámnak 3 angyal jelenik meg.

Az evangéliumban:

JÉZUS megkísértése háromféle,

3 apostolt visz magával a Tábor hegyre

ugyanazt a hármast az Olajfák hegyére.

A 3 olajfákhegyi óra,

a 3 óra a kereszten.

A Jelenések Könyvében:

3 aratási angyal

3 ítélet angyal.

Az Egyház tanításában:

A szentségekhez 3 dolog szükséges:

anyagi jel, szavak és kegyelmi hatás

A rózsafüzér bevezető részében a 3 üdvözlégy: a 3 Isteni erény:

a hit, a remény és a szeretet

A teremtésben: a háromrétegű teremtés:

a szellemvilág, az anyagvilág és a kettő egyesítése, az ember

Számtalan növénynél látjuk a 3-t, pl.:

a háromlevelű lóhere, sok fa levele,

a fa részei: gyökér, törzs, lomb.

Most már mindenki maga is kereshet további hármasság csoportokat. De mire jó ez? Pl. ha séta, kirándulás közben észrevesszük a természetben a „hármasságokat” és a SZENTHÁROMSÁGRA gondolunk, ez is egy fajtája lehet a „szüntelen imádságnak”. Ha a Szentírás olvasása közben, vagy emlékezetből találunk hármasság csoportokat, elmélkedhetünk azon, hogy a csoport egyes tagjai melyik Isteni személyhez tartoznak leginkább.

Tanultuk a hittanban: az ATYA teremtette, a FIÚ megváltotta, a SZENTLÉLEK megszenteli a világot.

Ez segítségünkre lehet a „hármasságok” egyes tagjainak hozzárendelésében az egyes Isteni Személyekhez. Az ATYÁHOZ rendelhetjük az egész teremtett anyagi világot és minden életet. A FIÚHOZ az IGÉHEZ a szavakat, a SZENTLÉLEKHEZ, Akit még ábrázolni se tudunk, csak szimbólumokban, a láthatatlan, vagy légiesebb dolgokat.

Így pl. a teremtmények 3 rétegét: az anyagvilágot az ATYÁHOZ, (A) az embert az ISTENEMBERHEZ, a FIÚHOZ (F) a tisztán szellemi teremtményeket, a láthatatlan angyalokat a SZENTLÉLEKHEZ (L)

Ábrahám A, – Izsák a „feláldozandó” F, – Jákob L.

A keresztségénél: a víz, mint anyagi valóság a mindent teremtőhöz: A, – a kereszteselés szavai, az IGÉHEZ tartoznak: F, – a kitörölhetetlen nyom a lelken L

A fánál: a gyökér: A, – a törzs: F, – a lomb: L.

Ha megpróbálunk ezeken elgondolkozni, szinte végtelen anyagot találunk az elmélkedéshez, és közben egyre inkább megismerjük a SZENTHÁROMSÁGOT. Kívánok sok kegyelmet és a SZENTLÉLEK megvilágosító erejét hozzá.

M. B.

Mária- kegyhelyek

Pécs – Havihegy, a Havas Boldogasszony kegyhelye

A Boldogságos Szent Szűz tiszteletére szentelt legősibb nyugati templomnak eredetét szép legenda beszéli el. A Szűzanya 366 augusztus 4-ről 5-re virradó éjszaka álmában adta tudtára Szent Liberius pápának (352-366), hogy Rómában azon a helyen építtessen számára méltó templomot, ahol másnap havat lát. A pápa augusztus 5-én – a forró nyár közepén – Róma hét halmának egyikén, az Esquilinuson havat talált, és a hófolt egy bazilika alaprajzára emlékeztetett. Ezen a helyen építették föl Szűz Mária római főtemplomát, a Havas Boldogasszony tiszteletére szentelt Santa Maria Maggiore bazilikát. Csaknem kétszázötven évvel a csodás nyári hóesés után pestisjárvány pusztított Rómában. Az akkor uralkodó Nagy Szent Gergely pápa (590-504) vezetésével könyörgő menet vonult végig a városon, kérve a Szűzanya közbenjárását. A körmenet a Havas Boldogasszony bazilikájából indult el, és a templom oltárképét, a Szent Lukács evangelista keze munkájának tulajdonított Szűz Mária képet hordozták körbe. A hívek buzgó imádsága meghallgatásra talált, a járvány megszűnt.

A XVII. század végén a török hódoltság alól fölszabadult Pécs városában szintén pestisjárvány tizedelte a lakosságot. Az 1690-91. évi járvány idején a jámbor polgárok fölidézték az ősi római eseményeket, a Havas Boldogasszony ezer évvel korábbi csodás közbenjárását. Ünnepeles fogadalmat tettek, hogyha a ragály elmúlik, hálából kápolnát építenek Havas Boldogasszony tiszteletére. Ígéretüket megtartották, és 1697-re a város keleti részén magasodó Kakasdombon elkészült a parasztkorok stílusú fatornyos kápolna. Építéséhez a hívek hátukon

hordták föl a köveket a Kakasdomb meredek lejtőjén a mai Ágoston térről. A kápolna az 1780. évi tűzvész alkalmával megrongálódott, ezt követően átépítették, megnagyobbították, ekkor kapta a templom mai formáját. A Kakasdomb mai neve Havihegy.

A templom főoltárán lévő, üveglappal védett olajfestmény a Santa Maria Maggiore bazilika kegyképének hiteles másolata. Elkészülte után hozzáérintették az eredeti képhez, amit a festmény jobb alsó sarkán lévő pecsét tanusít. A kép a Boldogasszonyt ábrázolja karján a kis Jézussal, aki könyvet tart kezében.

A templom XVI. Gergely pápától 1844-ben kapta búcsúkiáltásait Mária-ünnepekre. A kegyhely látogatottságát és a számos imameghallgatást, csodás gyógyulást a XIX. század végéig fennmaradt sok fogadalmi kép igazolta. Fő búcsúnapja Havas Boldogasszony napja (augusztus 5.). A búcsúnaphoz közel eső hétvégén tartott több napos búcsúünnepen mind a mai napig rengeteg hívő zarándokol a kegyhelyre. A zarándokok között horvátok és németek is vannak.

A mára kialakult szokás szerint már szombat reggeltől jönnek a búcsúsok. Egész nap hangos a templom a népi áhítattól, gyönyörű Mária-népelemek csendülnek föl, imádkozzák a rózsafüzért. Az esti püspöki nagymise után az est csöndjében szentórákat tart a havihegyi közösség, a Piusz-közösség és egy-egy falu közössége (döbrököziek, keszüiek, göröcsönyiek). Éjfélkor a búcsúsok halottaiért mondanak szentmisét. Utána reggelig virrasztás következik. Vasárnap a szentmiséket magyar, horvát és német nyelven mutatják be. Kora délután a kialakult szép szokás szerint a nagymamák és a kisgyermekesek búcsújárásának lehetünk tanúi. Ilyenkor észrevehetően megsaporodnak a templom körül a gyermekek, hozzák a nagymamák unokáikat. A búcsút a késő délutáni szentmise zárja.

Az utóbbi évekből, évtizedekből is több csodás imameghallgatást jegyeztek föl. Ezekben a történetekben azonban nem a szenzációt kell keresni, hanem Isten mérhetetlen jóságának, szeretetének tanúbizonyságát.

A havihegyi kegyhely mindannyiunkat hív, akik megfáradtunk az élet gondjaiban, bajaiban, hogy lelkünk felüdjön a Szűzanya jóságában, az Isten mérhetetlen kegyelmében.

(Dr. v. Bőgner M. – Lőrincz S. – Platthy I.: Havihegyi búcsúkönyv alapján)

K. D.

A r ó z s a f ü z é r

Szökefalva, még egyszer

Az elmúlt évben a Szökefalván 1995-2005 között kapott üzenetekből az időszaknak megfelelően igyekeztünk a legfontosabb gondolatokat kiemelni. Az év végén ez elmaradt, ezt szeretnénk most pótolni.

Érdeemes elgondolkodnunk azon, hogy milyen módon készültünk Karácsonyra? A levont tanulság alapján építsük fel a húsvéti várakozás napjait, heteit.

Az adventi időben legyetek felkészülve imával, gyónással, áldozással, böjttel szerdán és pénteken (kenyérrel és vízzel) és így várjátok a Karácsonyt, hogy be tudjátok fogadni szeretettel és örömmel a Szent Fiam születése ünnepét. Aki megtartja az én üzenetemet az ne féljen a nehéz időktől, mert nem fog elveszni, én betakarom a védő palástommal. (1999. 11. 4.) (később a Szűzanya hétfőre is kérte a böjtöt – a szerk.)

Az én Szent Fiam kéri, hogy imádkozzatok még többet, böjtöljeteek és legyetek irgalmasok. Tisztítsátok meg szíveteket, lelketeeket szentgyónással, legyetek a szeretet eszközei, a béke eszközei.

Ne feledkezzetek meg szeretni, szeressétek egymást igazi szeretettel. (2001. 12. 2.)

Kérem, és az én Szent Fiam is kéri tőletek, hogy imádkozzatok, virrasszatok és gyakoroljátok a szeretetet! Az adventi időben minél jobban gyakoroljátok a szeretetet, a megbocsátást, szeressétek ellenségeiteket. Szeressetek és bocsássatok meg!

Drága pap fiaim! Ne legyetek olyan csónakok, amelyek úsznak a vízen, de ha jön egy hullám, elviszi. Legyetek kemény sziklák. Én a ti Édesanyátok, szeretlek mindnyájatokat. (2004. 12. 11.)

Rózsika – a Szűzanya kérését tolmácsolva – javasolja, hogy minden fontosabb eseményre készülve, vagy hálát adva imádkozzunk kilencedet. (Jézus Szíve kilenced, Szent József kilenced, Loudres-i kilenced, Kilenced a Máriapócsi Szűzanyához stb.)

(A Fény Királynője c. könyv postafiók címünkön igényelhető!)